

ایران ورزشی

- صاحب امتیاز: خبرگزاری جمهوری اسلامی
- مجری: مؤسسه فرهنگی و مطبوعاتی ایران
- رئیس هیأت مدیره: صادق حسین جباری انصاری
- مدیرعامل و مدیر مسئول: علی متقیان
- سردبیر ارشد مؤسسه: هادی خسرو شاهین
- سردبیر ایران ورزشی: علی جوادی
- تلفن: ۰۲۱-۸۸۵۵۴۱۳۳ نمابر: ۸۴۷۱۱۷۳۳
- چاپ: چاپخانه مؤسسه جام جم
- سازمان آگهی‌ها: ۱۸۷۷ - ۸۸۵۵۴۱۳۰۰
- امور مشترکین: ۸۸۷۴۸۸۰۰ - ۸۸۵۲۱۹۵۴
- نشانی: تهران، خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
- صندوق پستی: ۵۳۳۸۸-۱۵۸۷۵

ایتالیا و رؤیای گواردیولا؛ وقتی نام بزرگ کافی نیست

نگاه کند. البته این مذاکرات در نهایت به توافق نهایی منجر نشد و گواردیولا هدایت تیم ملی ایتالیا را بر عهده نگرفت. با این حال، همین مذاکره به‌تنهایی پیمای روشن داشت: در فوتبال ملی امروز، اعتبار و تجربه بین‌المللی یک مربی می‌تواند بر ملیت او غلبه کند؛ حتی در کشوری با هویت فوتبالی به‌شدت سنتی مانند ایتالیا.

مالی برای جذب مربی‌ای در چنین سطحی نیز مطرح شده بود. این اتفاق نشان می‌دهد که مسأله موج مهاجرت مربیان فقط محدود به کشورهای فدراسیون فوتبال ایتالیا، تأیید کرد که میان این فدراسیون و پپ گواردیولا، یکی از تأثیرگذارترین مربیان تاریخ فوتبال باشگاهی، برای هدایت تیم ملی آتوری مذاکراتی انجام شده است. جالب اینکه در جریان این مذاکرات، موضوع ایجاد استثناهای

فدراسیون ها در جست وجوی ایده‌های تازه برای نیمکت های ملی

دانش فوتبال، ملیت نمی شناسد

انگلیس و توخل: انتخاب یک آلمانی برای شکستن طلسم ۱۹۶۶

انگلیس یکی از واضح‌ترین و پرمسودترین نمونه‌های تغییر رویکرد در سال‌های اخیر بوده است. اتحادیه فوتبال انگلیس در نوامبر ۲۰۲۴، پس از دوران طولانی هدایت گرت سائوت‌گیت، تصمیم گرفت مسیر متفاوتی را در پیش بگیرد و توماس توخل، مربی آلمانی را به‌عنوان جانشین او انتخاب کند.

توخل پیش از این با کسب قهرمانی لیگ قهرمانان اروپا همراه چلسی و همچنین تجربه هدایت تیم‌هایی مانند پاری‌سن‌ژرمن و بایرن مونیخ، کارنامه‌ای قابل توجه در فوتبال باشگاهی سطح اول اروپا داشت. هدف اتحادیه فوتبال انگلیس از این انتخاب روشن بود: رساندن این کشور به جامی که از سال ۱۹۶۶، یعنی تنها قهرمانی جهانی تاریخ این تیم، در انتظارش بوده است. توخل در جام جهانی ۲۰۲۶ توانست انگلیس را تا مرحله نیمه‌نهایی هدایت کند، اما شکست دوربریک مقابل آرژانتین مانع از راهیابی این تیم به فینال شد. انگلیس در نهایت در جایگاه سوم رقیابت قرار گرفت؛ نتیجه‌ای که بهترین دستاورد این تیم در جام جهانی از زمان قهرمانی سال ۱۹۶۶ به‌شمار می‌رود.

پس از پایان مسابقات، برخی تصمیم‌های تاکتیکی توخل در دقایق پایانی دیدار برابر آرژانتین با موجی از انتقادات روبه‌رو شد. خود او نیز در واکنش به این انتقادات، مسئولیت تغییرات تاکتیکی آن دیدار را پذیرفت. با این حال، اتحادیه فوتبال انگلیس نشان داد که همچنان به پروژه بلندمدت خود با این مربی آلمانی ادامه می‌دهد و توخل اکنون در حال آماده‌سازی این تیم برای رقابت‌های یورو ۲۰۲۸ است.

برزیل و آنچلوتی: یک انقلاب روی نیمکت سلسائو

اگر انتخاب توخل در انگلیس بحث‌برانگیز بود، حضور کارلو آنچلوتی روی نیمکت تیم ملی برزیل را باید اتفاقی تاریخی و بی‌سابقه دانست. این مربی با تجربه ایتالیایی در سال ۲۰۲۵ هدایت برزیل را بر عهده گرفت و به این ترتیب به نخستین سرمربی خارجی این تیم در چند دهه اخیر تبدیل شد؛ اتفاقی که در کشوری با هویت فوتبالی به‌شدت ملی‌گرا مانند برزیل، به‌تنهایی خبرساز بود.

آنچلوتی با کارنامه‌ای درخشان که پنج قهرمانی در لیگ قهرمانان اروپا را نیز شامل می‌شود، یکی از پرافتخارترین مربیان تاریخ فوتبال باشگاهی جهان محسوب می‌شود. فدراسیون فوتبال برزیل امیدوار بود تجربه‌گسترده او در مدیریت ستاره‌های بزرگ و حضور در تورنمنت‌های حساس بتواند سلسائو را پس از سال‌ها دوباره به قله فوتبال جهان بازگرداند.

شروع کار آنچلوتی با تیم ملی برزیل نیز امیدوارکننده به نظر می‌رسید. او در ۱۰ مسابقه نخست خود روی نیمکت این تیم، پنج پیروزی، دو تساوی و تنها سه شکست ثبت کرد. همین روند باعث شد فدراسیون فوتبال برزیل در ماه مه ۲۰۲۶ قرارداد او را تا جام جهانی ۲۰۳۰ تمدید کند؛ تصمیمی که نشان می‌داد پروژه این فدراسیون با آنچلوتی فراتر از یک دوره جام جهانی تعریف شده است. ولی جام جهانی ۲۰۲۶ برای برزیل و آنچلوتی پایانی متفاوت از انتظارات داشت. تیم ملی برزیل در مرحله یک‌هشتم نهایی برابر نروژ متوقف و از دور رقابت‌ها حذف شد. به این ترتیب، آنچلوتی نیز توانست به نخستین مربی خارجی تاریخ فوتبال تبدیل شود که جام جهانی را با تیمی غیر از کشور خودش فتح می‌کند. با وجود این نتیجه، قرارداد او با فدراسیون برزیل تا سال ۲۰۳۰ همچنان پابرجاست و این فدراسیون تصمیم گرفته پروژه بلندمدت خود را با این مربی ایتالیایی ادامه دهد.

هلند و ژاوی: یک خارجی برای فوتبال صاحب‌مکتب

هلند نیز در سال ۲۰۲۶ مسیری متفاوت و در نوع خود عجیب را انتخاب کرد. فدراسیون فوتبال این کشور در ماه مه ۲۰۲۶ ژاوی هرناندز، ستاره سابق و مربی اسپانیایی را به‌عنوان سرمربی جدید تیم ملی معرفی کرد؛ قراردادی که تا جام جهانی ۲۰۳۰ اعتبار دارد.

انتخاب ژاوی از این جهت قابل توجه است که هلند خود یکی از مهم‌ترین و تأثیرگذارترین مکاتب مربیگری فوتبال جهان را در اختیار دارد؛ مکتبی که نام‌هایی مانند یوهان کریوف، رینوس میشلز و لوئیس فن خال را در خود پروراند است. ولی فدراسیون هلند ترجیح داد برای هدایت تیم ملی خود سراغ مربی‌ای خارج از این مکتب برود. ژاوی نیز در مراسم معرفی خود تلاش کرد فاصله میان هویت فوتبالی هلند و پیشینه خودش را کم‌رنگ کند. او به تأثیر چهره‌هایی مانند کریوف، میشلز و فن خال بر شکل‌گیری تفکر فوتبالی‌اش اشاره کرد؛ چهره‌هایی که هرچند هلندی بودند، اما میراث فکری‌شان در فوتبال اسپانیا و به‌ویژه در باشگاه بارسلونا نیز ریشه دوانده است. او حالا پروژهای چهارساله را با تیم ملی هلند آغاز کرده؛ پروژهای که نخستین آزمون بزرگ آن جام جهانی ۲۰۳۰ خواهد بود.

آمار چه می گوید؟

جام جهانی ۲۰۲۶ از نظر آماری نیز نقطه عطفی در تاریخ فوتبال ملی به‌شمار می‌رود. از مجموع ۴۸ سرمربی حاضر در این دوره از رقابت‌ها، ۲۸ نفر خارجی و تنها ۲۰ نفر بومی بودند؛ به این معنا که حدود ۵۸ درصد نیمکت تیم‌های حاضر در جام جهانی در اختیار مربیانی قرار داشت که ملیت تیم تحت هدایتشان را نداشتند.

نکته قابل توجه این است که این اتفاق تنها مختص تیم‌های بزرگ و سنتی فوتبال جهان نبود. کشورهای تازه‌ها و سطوح مختلف فوتبالی، از کانادا و آمریکا گرفته تا برزیل، پرتغال، بلژیک، غنا، عراق، عربستان، ازبکستان و آفریقای جنوبی، در این دوره از رقابت‌ها سراغ مربیان خارجی رفتند. این گسترده‌ی نشان می‌دهد که روند استفاده از مربیان خارجی دیگر پدیده‌ای محدود به یک قاره یا یک سطح خاص از فوتبال نیست. از سوی دیگر، قاره اروپا به یکی از بزرگ‌ترین صادرکنندگان مربی در سطح جهان تبدیل شده است. مربیانی از کشورهای مختلف اروپایی در جام جهانی ۲۰۲۶ هدایت تیم‌های ملی بسیاری از کشورهای دیگر را برعهده داشتند. به این ترتیب، می‌توان گفت مهاجرت مربیان دیگر یک اتفاق موقتی و پراکنده نیست، بلکه به بخشی از بازار جهانی فوتبال تبدیل شده است؛ بازاری که در آن مرزهای ملی به‌تدریج اهمیت کمتری نسبت به گذشته پیدا می‌کند.

اما جام جهانی ۲۰۲۶ چه پاسخی به «طلسم» داد؟

پاسخ جام جهانی ۲۰۲۶ به این پرسش تاریخی روشن بود: طلسم همچنان پابرجا ماند. توخل توانست انگلیس را تا نیمه‌نهایی رهبری کند، اما در نهایت نتوانست راهی به فینال این رقابت‌ها پیدا کند. آنچلوتی نیز با برزیل در مرحله یک‌هشتم نهایی از دور رقابت‌ها حذف شد. در نهایت، این اسپانیا با هدایت لوئیس دلافونتته، مربی اسپانیایی بود که برام فوتبال جهان ایستاد. به این ترتیب، جام جهانی ۲۰۲۶ نیز درست مانند تمام دوره‌های پیشین این رقابت‌ها، نتوانست نخستین قهرمانی یک مربی خارجی را در تاریخ خود رقم بزند. با این حال، نکته مهم‌تر از خود نتیجه این است که ناکامی مربیان خارجی در این دوره از جام جهانی مانع ادامه این روند نشده است. فدراسیون فوتبال برزیل پیش‌تر و مستقل از نتیجه جام جهانی، قرارداد آنچلوتی را تا سال ۲۰۳۰ تمدید کرده بود و فدراسیون هلند نیز ژاوی را برای دوره‌ای چهارساله تا همان جام جهانی، روی نیمکت خود نشانده است.

چرا فدراسیون ها به سراغ مربی خارجی می روند؟

بررسی روند اخیر فوتبال ملی نشان می‌دهد سه عامل اصلی را می‌توان در شکل‌گیری این موج دخیل دانست. نخستین عامل، محدودیت بازار مربیان داخلی در بالاترین سطح است. فدراسیون‌های فوتبال برخلاف باشگاه‌ها، معمولاً زمان بسیار محدودی برای کار با تیم ملی در اختیار دارند. تمرینات روزانه وجود ندارد و فرصت اصلاح اشتباهات به‌مراتب کمتر از فوتبال باشگاهی است. به همین دلیل، تجربه یک مربی در مدیریت بازیکنان بزرگ، هدایت تیم در تورنمنت‌های حساس و کنترل فشار رسانه‌ای اهمیت بی‌نظیری پیدا می‌کند. از این منظر، هر سه مربی مورد بررسی در این گزارش، یعنی آنچلوتی، توخل و ژاوی، پیش از حضور در تیم‌های ملی سال‌ها در فوتبال باشگاهی سطح اول اروپا فعالیت کرده‌اند. عامل دوم را باید در روند کلی جهانی شدن فوتبال جست‌وجو کرد. فوتبال امروز دیگر مجموعه‌ای از مکتب‌های کاملاً مجزا و جدا از هم نیست. تاکتیک‌ها، روش‌های آماده‌سازی بدنی، تحلیل داده، علوم ورزشی و مدل‌های مدیریتی تیم به‌سرعت از کشور به کشور، از طریق فضاپی، یک مربی خارجی می‌تواند مجموعه‌ای غنی از تجربه‌های بین‌المللی را وارد ساختار فنی یک تیم ملی کند؛ موضوعی که برای فدراسیون‌هایی که به‌دنبال تغییر نسل بازیکنان یا تغییر سبک بازی خود هستند، جذاب به نظر می‌رسد. سومین و شاید مهم‌ترین عامل، فشار روزافزون برای کسب نتیجه است. در کشورهای مانند برزیل و انگلیس، سطح انتظارات هواداران و رسانه‌ها برای قهرمانی بسیار بالاست. وقتی چند نسل متوالی از مربیان داخلی نتوانسته‌اند این سطح از انتظار را برآورده کنند، طبیعی است که فدراسیون‌ها به گزینه‌هایی خارج از چرخه سنتی مربیان داخلی خود نگاه کنند. در چنین شرایطی، انتخاب یک مربی خارجی می‌تواند نشانه‌ای از تمایل فدراسیون برای ایجاد تغییری بنیادین در ساختار فنی تیم ملی تلقی شود.

- فوتبال امروز
- دیگر مجموعه‌ای
- از مکتب‌های
- کاملاً مجزا و جدا
- از هم نیست.
- تاکتیک‌ها،
- روش‌های
- آماده‌سازی
- بدنی، تحلیل
- داده، علوم
- ورزشی و
- مدل‌های
- مدیریتی تیم
- به‌سرعت از
- کشوری به کشور
- دیگر منتقل
- می‌شود

چرا فدراسیون ها به سراغ مربی خارجی می روند؟

بررسی روند اخیر فوتبال ملی نشان می‌دهد سه عامل اصلی را می‌توان در شکل‌گیری این موج دخیل دانست. نخستین عامل، محدودیت بازار مربیان داخلی در بالاترین سطح است. فدراسیون‌های فوتبال برخلاف باشگاه‌ها، معمولاً زمان بسیار محدودی برای کار با تیم ملی در اختیار دارند. تمرینات روزانه وجود ندارد و فرصت اصلاح اشتباهات به‌مراتب کمتر از فوتبال باشگاهی است. به همین دلیل، تجربه یک مربی در مدیریت بازیکنان بزرگ، هدایت تیم در تورنمنت‌های حساس و کنترل فشار رسانه‌ای اهمیت بی‌نظیری پیدا می‌کند. از این منظر، هر سه مربی مورد بررسی در این گزارش، یعنی آنچلوتی، توخل و ژاوی، پیش از حضور در تیم‌های ملی سال‌ها در فوتبال باشگاهی سطح اول اروپا فعالیت کرده‌اند. عامل دوم را باید در روند کلی جهانی شدن فوتبال جست‌وجو کرد. فوتبال امروز دیگر مجموعه‌ای از مکتب‌های کاملاً مجزا و جدا از هم نیست. تاکتیک‌ها، روش‌های آماده‌سازی بدنی، تحلیل داده، علوم ورزشی و مدل‌های مدیریتی تیم به‌سرعت از کشور به کشور، از طریق فضاپی، یک مربی خارجی می‌تواند مجموعه‌ای غنی از تجربه‌های بین‌المللی را وارد ساختار فنی یک تیم ملی کند؛ موضوعی که برای فدراسیون‌هایی که به‌دنبال تغییر نسل بازیکنان یا تغییر سبک بازی خود هستند، جذاب به نظر می‌رسد. سومین و شاید مهم‌ترین عامل، فشار روزافزون برای کسب نتیجه است. در کشورهای مانند برزیل و انگلیس، سطح انتظارات هواداران و رسانه‌ها برای قهرمانی بسیار بالاست. وقتی چند نسل متوالی از مربیان داخلی نتوانسته‌اند این سطح از انتظار را برآورده کنند، طبیعی است که فدراسیون‌ها به گزینه‌هایی خارج از چرخه سنتی مربیان داخلی خود نگاه کنند. در چنین شرایطی، انتخاب یک مربی خارجی می‌تواند نشانه‌ای از تمایل فدراسیون برای ایجاد تغییری بنیادین در ساختار فنی تیم ملی تلقی شود.

را به خوبی می‌شناسند و معمولاً انگیزه بالایی برای اثبات توانایی خود دارند. بنابراین نباید آنها را صرفاً به عنوان گزینه‌ای ارزان‌تر یا موقت در نظر گرفت. نمی‌توان عملکرد یک مربی را صرفاً با چند بازی ابتدایی ارزیابی کرد. ابتدا باید بررسی شود که چه امکاناتی در اختیار او گذاشته، چه میزان اختیار به او داده و تا چه اندازه در برابر فشارها و حواشی از سرمربی حمایت شده است. حمایت واقعی از مربی یعنی باشگاه پشت تصمیم خودش بایستد؛ نه اینکه تنها در روزهای خوب از مربی حمایت کند و با اولین نتایج ضعیف، همه

مطرح می‌کند؛ چرا در تمام تاریخ جام جهانی، قهرمانان یا مربیان بومی به جام رسیده‌اند؟ فوتبال ملی با باشگاهی تفاوت بنیادی دارد. مربی باشگاهی تقریباً هر روز بازیکنانش را می‌بیند، اما سرمربی تیم ملی در طول سال فقط در چند مقطع کوتاه به بازیکنان دسترسی دارد. در چنین شرایطی، شناخت قبلی از بازیکنان، زبان مشترک و آشنایی با فرهنگ فوتبال کشور می‌تواند اهمیت بیشتری پیدا کند. لوئیس دلافونتته نمونه قابل توجهی است. او پیش از رسیدن به تیم بزرگسالان اسپانیا سال‌ها در لیگ‌ها و کشورهای مختلف می‌گذشت. در برخی قدرت‌های بزرگ فوتبال نیز بازار مربیان داخلی محدودتر شده است. انگلیس نمونه روشنی از این وضعیت است. کاهش حضور مربیان انگلیسی در بالاترین سطح فوتبال باشگاهی، یکی از عواملی بود که اتحادیه فوتبال این کشور را به سمت انتخاب توماس توخل آلمانی سوق داد. این انتخاب نشان داد ملیت دیگر الزام‌معیار اصلی برای هدایت یک تیم ملی نیست.

برزیل: عبور از یک خط قرمز تاریخی

برزیل مهم‌ترین نمونه این تغییر است. سلسائو، با ۵ جام قهرمانی جهان، برای دهه‌ها به مربیان داخلی متکی بود. ناکامی‌های متوالی پس از قهرمانی ۲۰۰۲، این سنت را تحت فشار قرار داد تا اینکه فدراسیون فوتبال برزیل سراغ کارلو آنچلوتی ایتالیایی رفت. آنچلوتی با ۵ قهرمانی در لیگ قهرمانان اروپا و سابقه کار در رئال مادرید، میلان، چلسی، پاری‌سن‌ژرمن و بایرن مونیخ، یکی از با تجربه‌ترین مربیان فوتبال جهان بود. انتخاب او نشان داد برزیل حاضر است برای بازگرداندن تیم ملی به مسیر قهرمانی، از یکی از سنت‌های دیرینه خود عبور کند. جام جهانی ۲۰۲۶ برای آنچلوتی موفقیت نهایی به همراه نداشت و برزیل در مرحله یک‌هشتم نهایی حذف شد. اما قرارداد او تا سال ۲۰۳۰ تمدید شد. همین تصمیم نشان می‌دهد فدراسیون برزیل عملکرد یک مربی خارجی را در چهارچوب یک پروژه بلندمدت ارزیابی می‌کند، نه صرفاً نتیجه یک تورنمنت.

مزیت مربی داخلی: هویت یا زمان؟

افزایش حضور مربیان خارجی یک مسأله مهم را

جام جهانی ۲۰۲۶ این تغییر را به شکلی کم‌سابقه به نمایش گذاشت: ۲۸ مربی خارجی از میان ۴۸ سرمربی حاضر در مسابقات، رقمی که تا پیش از این هرگز در تاریخ جام جهانی ثبت نشده بود. با این حال، یک مرز تاریخی همچنان دست‌نخورده باقی مانده است. در طول ۱۲۰ دوره برگزاری جام جهانی، هیچ مربی خارجی نتوانسته تیمی غیر از کشور خودش را به قهرمانی جهان برساند؛ توخل به نیمه‌نهایی رسید، آنچلوتی در یک‌هشتم نهایی متوقف شد و در نهایت این اسپانیا با یک مربی اسپانیایی بود که جام را بالای سر برد.

حالا نگاه فوتبال جهان به سوی جام جهانی ۲۰۳۰ دوخته

گزارش ویژه

محمد رضا رحیم پور

خبرنگار

جام جهانی ۲۰۲۶ یک تغییر مهم در فوتبال ملی جهان را ثبت کرد؛ برای نخستین بار اکثریت نیمکت‌ها در اختیار مربیان خارجی بود. با این حال، رکوردی که نزدیک به یک قرن قدمت دارد همچنان دست‌نخورده باقی ماند: هیچ مربی خارجی تاکنون با تیمی غیر از کشور خودش قهرمان جام جهانی نشده است. شروع کار آنچلوتی با تیم ملی برزیل نیز امیدوارکننده به نظر می‌رسید. او در ۱۰ مسابقه نخست خود روی نیمکت این تیم، پنج پیروزی، دو تساوی و تنها سه شکست ثبت کرد. همین روند باعث شد فدراسیون فوتبال برزیل در ماه مه ۲۰۲۶ قرارداد او را تا جام جهانی ۲۰۳۰ تمدید کند؛ تصمیمی که نشان می‌داد پروژه این فدراسیون با آنچلوتی فراتر از یک دوره جام جهانی تعریف شده است. ولی جام جهانی ۲۰۲۶ برای برزیل و آنچلوتی پایانی متفاوت از انتظارات داشت. تیم ملی برزیل در مرحله یک‌هشتم نهایی برابر نروژ متوقف و از دور رقابت‌ها حذف شد. به این ترتیب، آنچلوتی نیز توانست به نخستین مربی خارجی تاریخ فوتبال تبدیل شود که جام جهانی را با تیمی غیر از کشور خودش فتح می‌کند. با وجود این نتیجه، قرارداد او با فدراسیون برزیل تا سال ۲۰۳۰ همچنان پابرجاست و این فدراسیون تصمیم گرفته پروژه بلندمدت خود را با این مربی ایتالیایی ادامه دهد.

چرا فدراسیون ها سراغ مربی خارجی می روند؟

پاسخ را باید در جهانی شدن فوتبال و تغییر بازار مربیگری جست‌وجو کرد. فوتبال ملی برای دهه‌ها یکی از مهم‌ترین نمادهای هویت ورزشی کشورها

فوتبال ملی دیگر مرز نمی شناسد

موج حضور گسترده مربیان خارجی در تیم‌های ملی فوتبال جهان، بخشی از تحول بزرگ‌تری در ساختار فوتبال جهانی است. فدراسیون‌های فوتبال دیگر لزوماً به‌دنبال مربی‌ای نیستند که از همان کشور برخاسته باشد؛ آنها امروز بیش از هر چیز به‌دنبال تجربه بین‌المللی، دانش تاکتیکی روزآمد، سابقه مدیریت بازیکنان ستاره و توانایی اثبات‌شده در کار در بالاترین سطح فوتبال جهان هستند.

پروژه‌مان را مشخص کنیم؛ آیا فقط به دنبال چند نتیجه فوری هستیم یا می‌خواهیم یک تیم را از نظر فنی متحول کند و برای سال‌های آینده پایه‌گذاری جدیدی داشته باشد؟ اگر هدف صرفاً نتیجه گرفتن در کوتاه‌مدت باشد، هیچ مربی‌ای چه ایرانی و چه خارجی، نمی‌تواند موفقتر از تضمین کند اما اگر قرار است تیمی با هویت فنی، ثبات تاکتیکی و بازیکنان جوان ساخته شود، باید به مربی زمان، اختیار و امکانات لازم را داد. مربی خارجی وقتی وارد فوتبال ایران می‌شود، معمولاً با دستیاران مورد اعتماد خودش، امکانات مناسب، نقش پررنگ‌تر در نقل و انتقالات و فرصت

بسیاری از موارد، رسانه‌ها نیز زمان بیشتری برای اثبات توانایی به مربی خارجی می‌دهند. اما شرایط برای مربی ایرانی همیشه به همین شکل نیست. گاهی یک مربی ایرانی به‌شدت تحت تأثیر یک قرارداد کوتاه و فرصت چند بازی وارد تیم می‌شود و از او انتظار می‌رود در کوتاه‌ترین زمان ممکن نتیجه بگیرد. اینجاست که یک سؤالی جدی مطرح می‌شود: اگر قرار است به مربی ایرانی اعتماد کنیم، آیا باید همان میزان فرصت و حمایتی را که در اختیار مربی خارجی قرار می‌دهیم، به او هم بدهیم؟ به نظر من قبل از انتخاب سرمربی، باید هدف

در فوتبال ایران، بحث انتخاب مربی ایرانی یا خارجی سال‌هاست یکی از موضوعات ثابت و تکراری است. معمولاً وقتی مدیر تصمیم می‌گیرد مربی خارجی به خدمت بگیرد، مجموعه باشگاه حمایت بیشتری از او نشان می‌دهد؛ بیشتر از زمانی که در اختیار بیشتر گرفته تا فرصت طولانی‌تری برای اجرای برنامه‌ها و حتی تحمل نتایج ضعیف در هفته‌های ابتدایی. در

قاسم دهنوی
مربی فوتبال

حمایت از مربی ایرانی باید واقعی باشد، نه شعاری